

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/135/2021
Identifikačné číslo spisu: 2515200906
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2515200906.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Obec Pečeňady, so sídlom v Pečeňadoch, Pečeňady 93, IČO: 00 312 878, zastúpeného JUDr. Jurajom Jurovským, advokátom, advokátska kancelária so sídlom v Piešťanoch, Vajanského 1955/58, IČO: 33 496 668, proti žalovanému L. A. N., bývajúcemu v A., A. XXX, zastúpenému JUDr. Tiborom Sanákom, advokátom, advokátska kancelária so sídlom v Trnave, Námestie SNP 2, IČO: 51 737 035, o zaplatenie sumy 730,32 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 14 C 50/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2021 sp. zn. 9 Co 14/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou súdu dňa 18. februára 2015 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu vo výške 730,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 730,32 eur od 26. septembra 2013 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný je vlastníkom poľnohospodárskeho stroja - kombajnu zn. Sampo Rosenlew 2025, ktorý mal zaparkovaný nepretržite v intraviláne obce A. od júna 2012 do februára 2013, čím bola ohrozená bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky. Dopravný priestupok bol oznámený aj Obvodnému oddeleniu PZ vo Vrbovom. Žalovaný bol vyzvaný na odstránenie kombajnu z chodníka a miestnej komunikácie, čo sa nestalo. Na základe objednávky č. 23/2013 žalobca objednal odtiahnutie kombajnu a jeho zaparkovanie - uskladnenie v spoločnosti Peter Klas, s.r.o. Náklady za odtiahnutie a uskladnenie kombajnu boli vyúčtované faktúrou č. 2013700103 na sumu 634,32 eur a ďalšie uskladnenie faktúrou č. 2013700122 na sumu 96,- eur. Žalovaný náklady žalobcovi nerefundoval, a to ani na základe listu - posledný pokus o zmier zo dňa 19. septembra 2013. Písomným podaním doručeným súdu dňa 16. júla 2013 žalobca opravil žalobný petít v časti úroku z omeškania nasledovne: 5,5 % ročne zo sumy 730,32 eur od 07. októbra 2013 do zaplatenia.

1.1. Súd vo veci vydal platobný rozkaz dňa 27. júla 2015, voči ktorému podal žalovaný odpor dňa 21. augusta 2015. Žalovaný v odpore voči platobnému rozkazu uviedol, že kombajn parkuje obvykle na

pozemku svojho otca, čo zrealizovať nemohol, lebo obec vybuďovala prekážku na vstupe na pozemok. Potvrďil, že kombajn parkoval tak, ako znázorňuje fotodokumentácia, avšak žacia lišta nepresahovala chodník, teda prekážkou miestnej komunikácie kombajn nebol. V priebehu parkovania bola z kombajnu odcudzená nafta a prepichnuté pneumatiky, čo žalovaný nahlásil na polícii. Mailom zo dňa 22. februára 2013 vyzval odťahovú službu na vrátenie odcudzeného kombajnu. Pri odťahu bola na kombajne spôsobená škoda, ktorú špecifikoval dodatočne. Namietol, že odťah bol objednaný do iného okresu so zámerom spôsobiť mu čo najväčšiu škodu (náklady na odťah). Namietol údaje vo faktúrach, a to počet dní uskladnenia vozidla, potrebu doprovdného vozidla, účtovanie paušálu vo výške 300 eur. Predložil listiny: mail zo dňa 22. februára 2013 s odpoveďou odťahovej služby zo dňa 25. februára 2013, kópia časti priestupkového spisu č.p.: ORP-P-p/VR-TT-2013, fotografie zachytávajúce odparkovaný kombajn 5 ks a fotografie vstupu na pozemok žalovaného 2 ks.

2. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. októbra 2019 č. k. 14 C 50/2015-213 žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 3 ods. 2 písm. a), § 23 ods. 1 písm. q), § 43 ods. 4, § 3d ods. 5 písm. d) zákona č. 135/1961 Zb., § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vo veci nebolo sporné, že kombajn vo vlastníctve žalovaného parkoval v rozhodnom období na miestnej komunikácii v obci A., pričom následne bol zo strany žalobcu vykonaný odťah vozidla právnickou osobou, ktorá nebola zriadená ani založená žalobcom. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti Peter Klas s.r.o., IČO: 36 279 021 bolo zistené, že spoločnosť bola založená fyzickou osobou dňa 11. januára 2006. S prihliadnutím na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolačii súd“ alebo „najvyšší súd“) vyslovený v obdobnej veci (sp. zn. 3 Cdo 70/2003) nebol dôvod odchyliť sa od výkladu ustanovenia § 43 ods. 4 zákona o cestnej premávke a § 3d ods. 5 písm. d) cestného zákona tým spôsobom, že pokiaľ vozidlo nebolo odťahnuté obcou samotnou, alebo právnickou osobou ňou pre tento účel založenou alebo zriadenou, išlo o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie. Nemohol preto žalobcovi ani vzniknúť nárok na náhradu vynaložených nákladov spojených s odťahom vozidla voči žalovanému, súd preto žalobu zamietol v celom rozsahu.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolačii súd“) po odvolaní žalobcu rozsudkom z 23. februára 2021 sp. zn. 9 Co 14/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolačii súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, a preto odvolačii súd prebral v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav. Tento vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolačii súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolačii súd nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemohol preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý vo svojom odvolaní neuvádzal žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedol už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

3.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia navyše dôvodil najmä ustanoveniami § 3d ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (Cestný zákon v znení platnom ku dňu 20. februára 2013) - miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí; § 4b ods. 1 cit. zákona - miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií; § 3d ods. 5 písm. d) cit. zákona, správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdne úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené; § 3 ods. 2 cit. zákona, miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych

komunikácií a účelových komunikácií; § 43 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom ku dňu 20.02.2013, kto spôsobil prekážku cestnej premávky, je povinný ju bezodkladne odstrániť. Ak to neurobí, je povinný ju bezodkladne odstrániť na jeho náklady správca cesty. Ten, kto odstráni prekážku cestnej premávky, je povinný bezodkladne zabezpečiť aj odstránenie predmetov a odpadov prekážajúcich v zjazdnosti na ceste, prekážkou cestnej premávky súvisia; ako aj iné.

3.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia tiež podporne uviedol rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo 22/2010, zo dňa 20. decembra 2011, podľa ktorého „z ustanovení zákona o pozemných komunikáciách (cestný zákon) nevyplýva expressis verbis záver, že by správca komunikácie nemohol preniesť na ním zriadenú právnickú osobu len časť oprávnení pri správe komunikácie ani to, že by tak nemohol urobiť na ním už skôr zriadený alebo založený subjekt, nakoľko takéto obmedzenia pri výkone správy ciest zákon alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neukladajú“, ako aj na neskoršie rozhodnutie sp. zn. 2 MCdo 11/2011 zo dňa 28. júna 2012, podľa ktorého: „v danej veci je podstatná tá skutočnosť, že odťah vykonala spoločnosť ASTER spol. s r.o. (nie Mestská časť Bratislava - Staré Mesto a ani rozpočtová organizácia VEPOS), ktorá uzavrela zmluvu č. 48/2006 o výkone odťahovacej služby s rozpočtovou organizáciou VEPOS. Právomoc správcu komunikácie (t. j. ani rozhodovanie o odstránení vozidla, ani oprávnenie na jeho odstránenie) nie je možné zmluvou preniesť na tretí subjekt, v tomto prípade na spoločnosť ASTER spol. s r.o. Takúto zmluvu je potrebné považovať za absolútne neplatnú pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). To znamená, že vozidlo v danom prípade nebolo odstránené (odtiahnuté) správcom komunikácie, ani subjektom, ktorý bol na to oprávnený v zmysle § 40 ods. 1, 4 zákona č. 315/1996 Z.z. v spojení s § 3d ods. 5 písm. d/ cestného zákona. Spoločnosť ASTER spol. s r.o. preto vykonala odtiahnutie vozidla v rozpore so zákonom.“, s ktorými uvedenými právnymi názormi sa odvolací súd plne stotožnil.

3.3. Odvolací súd s prihliadnutím na zistené okolnosti prípadu, ktoré vyčerpávajúco opísal vo svojom odôvodnení rozhodnutia, ako aj s poukazom na ustanovenia a judikatúru dovolacieho súdu, ktoré tiež uviedol v predmetnom rozhodnutí, uzavrel, že právne závery prvoinštančného súdu, z ktorých vyvodil nedôvodnosť žaloby, obstoja. Keďže v danom prípade nebolo možné previesť na spoločnosť Peter Klas s.r.o. (ako na tretiu osobu) právomoci správcu komunikácie, táto spoločnosť nebola oprávnená odtiahnuť vozidlo žalovaného. Žalobca preto nemá nárok požadovať od žalovaného náhradu nákladov za tento úkon.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

4.1. Dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP dovolateľ vymedzil nasledovne. Podľa dovolateľa odvolací súd svoje právne posúdenie veci odôvodňuje rozdielnymi rozhodnutiami dovolacieho súdu (3 Cdo 70/2003, zo dňa 1.1.2006, 6 MCdo 22/2010 zo dňa 20.12.2011, 2 MCdo 11/2011 zo dňa 28.6.2012), uvedenými v bodoch 35. a 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj v spojení s bodmi 38. a 39. Zdôraznil, že podľa jeho názoru, rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 6 MCdo 22/2010 zo dňa 20.12.2011, je rozhodnutím, ktoré potvrdzuje správnosť právneho názoru dovolateľa a dôvodnosť žaloby. Odôvodnenie napadnutého rozsudku ignoruje podľa dovolateľa opačné právne posúdenie tejto veci, ktoré je obsahom rozdielnych rozhodnutí dovolacieho súdu, čo považuje v zmysle § 420 písm. f/ CSP za vadu tohto konania, resp. napadnutého rozhodnutia, ktoré je tak nekonformné s princípom právnej istoty, ktorej neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Tiež je, podľa dovolateľa, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia rozporuplné, nepresvedčivé, so znakmi arbitrárnosti, zakladajúcej sa na rozdielnej praxi, ignorujúcej odlišnú judikatúru v obdobných veciach a právne významné a preukázané skutočnosti v konaní. V ďalších bodoch svojho dovolania hodnotil postup súdu a ne/správnosť skutkových zistení vo veci.

4.2. V súvislosti s ustanovením § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolateľ uviedol nasledovné. Úvodom, dovolateľ priznal, že si je vedomý toho, že v zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 CSP (suma v napadnutom výroku odvolacieho súdu neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy), je jeho dovolanie neprípustné (v tomto bode), no napriek tomu namietať aj tento dovolací dôvod. V ďalšom uviedol, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v právnej otázke nároku dovolateľa ako správcu komunikácie na úhradu nákladov spojených s výkonom odtiahnutia vozidla žalovaného podnikateľským subjektom nezaloženým alebo nezriadeným obcou na tento účel, v spojení s údajným

prenesením právomoci dovolateľa na subjekt, realizujúci z technického hľadiska odtiahnutie tohto vozidla. Rozdielnosť rozhodovania dovolacieho súdu videl medzi rozhodnutiami, ktoré uviedol v napadnutom rozhodnutí odvolací súd, najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 70/2003, 2 MCdo 11/2011 a na druhej strane medzi rozhodnutím dovolacieho súdu, ktorý uviedol vo svojom dovolaní sp. zn. 6 MCdo 22/2010, spolu s citáciou právneho názoru z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ÚS SR“) sp. zn. III. ÚS 300/07-30 zo 14. februára 2008, ako aj v spojení s rozhodnutím ÚS SR sp. zn. III. ÚS 2/01 zo 16. októbra 2010 ako aj rozhodnutím ÚS SR sp. zn. I. ÚS 506/2011-16 zo 14. decembra 2011. V závere skonštatoval, že zámer zákonodarcu nebolo prílišným formalizmom a reštriktívnym postupom eliminovať výkon právomocí obcí ako správcu miestnych komunikácií, bez akejkoľvek možnosti odstrániť protiprávny stav.

5. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že toto nespĺňa viaceré kritéria pre prípustnosť dovolania, najmä z dôvodu ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP. Tiež poukázal na to, že žalobca zároveň nepreukázal splnenie podmienok prijateľnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Žiadal preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/, resp. písm. f/ CSP odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

I.

§ 420 písm. f/ CSP:

9. Žalobca zdôvodňuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP najmä z dôvodu, že odvolací súd z hľadiska právneho posúdenia svoje rozhodnutie vyvodzuje z rozdielnych rozhodnutí dovolacieho súdu. Uviedol pritom, že podľa jeho názoru, rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 6 MCdo 22/2010, zo dňa 20.12.2011 (ktoré odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol), je rozhodnutím, ktoré potvrdzuje správnosť právneho názoru dovolateľa a dôvodnosť žaloby. Dovolateľ uvedené považuje za nekonformné s princípom právnej istoty a teda aj s predvídateľnosťou práva. Mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je rozporuplné a nepresvedčivé, so znakmi arbitrárnosti, zakladajúce sa na rozdielnej súdnej praxi, ignorujúc odlišnú judikatúru v obdobných veciach a právne významné a preukázané skutočnosti v konaní.

9.1. Dovolací súd zhrňujúc uvedené v bode 9. tohto rozhodnutia konštatuje, že dovolateľ v súvislosti s § 420 písm. f/ CSP vlastne namieta právne posúdenie odvolacieho súdu, ktorý v napadnutom rozhodnutí riešil právnu otázku, ktorá je však dovolacím súdom riešená rozdielne. Je teda zrejmé, že dovolateľ v rámci § 420 písm. f/ CSP namieta, resp. uviedol znenie dovolacieho dôvodu § 421 písm. c/ v spojení s § 432 CSP, čo však nezakladá prípustnosť dovolania v súvislosti s ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Podľa obsahovej stránky tejto námietky dovolateľa by bolo možné tak vyvodzovať prípustnosť len v

zmysle § 421 písm. c/ v spojení s § 432 CSP, samozrejme však s ohľadom na ustanovenie § 422 CSP. K uvedenej veci je však potrebné uviesť i nasledovné.

9.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9.4. Pokiaľ žalobca namieta v súvislosti s ustanovením § 420 písm. f/ CSP právne posúdenie odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako i to, že toto odôvodnenie je rozporuplné, nepresvedčivé a arbitrárne, tak dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Najvyšší súd zotráva na tomto závere aj naďalej (R 24/2017 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

9.5. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými relevantnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

9.6. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah, či rozhodnutí vyšších autorít vychádzali (porovnaj body 2. až 3.3. tohto rozhodnutia).

9.7. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z podstatných namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním

predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií sa teda nejavia rozporuplné, nepresvedčivé a arbitrárne, tak ako to uvádza žalobca vo svojom dovolaní.

9.8. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v zmysle § 447 písm. c/ CSP odmietol ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

II.

§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP:

10. Dovolaateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Tento dovolací dôvod vyvodzuje (obsahovo takmer totožne ako v prípade dovolacieho dôvodu § 420 písm. f/ CSP - pozn. dovolacieho súdu) z dôvodu rozdielnych rozhodnutí dovolacieho súdu. Rozdielnosť rozhodovania dovolacieho súdu videl medzi rozhodnutiami, ktoré uviedol v napadnutom rozhodnutí odvolací súd, najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 70/2003, 2 MCdo 11/2011 a na druhej strane medzi rozhodnutím dovolacieho súdu, ktorý uviedol vo svojom dovolaní sp. zn. 6 MCdo 22/2010, spolu s citáciou právneho názoru z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ÚS SR“) sp. zn. III. ÚS 300/07-30 zo 14. februára 2008, ako aj v spojení s rozhodnutím ÚS SR sp. zn. III. ÚS 2/01, zo 16. októbra 2010 ako aj rozhodnutím ÚS SR sp. zn. I. ÚS 506/2011-16 zo 14. decembra 2011. Uviedol tiež, že právne posúdenie odvolacieho súdu nie je konformné s judikatúrou, na ktorú sám poukázal vo svojom dovolaní. V úvode dovolania sám žalobca priznal, že si je vedomý toho, že v zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 CSP, je jeho dovolanie v danom prípade neprípustné.

10.1. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a/, b/ CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

10.2. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenový znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy.

10.3. V danom prípade uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ CSP. V prejednávanej veci je predmetom dovolacieho konania pohľadávka vo výške 730,32 € s príslušenstvom, pričom desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (t. j. 18. februára 2015), je 3 800 € [podľa § 1 písm. a) Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2015]. Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (ratione valoris), preto je prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle § 422 CSP vylúčená.

10.4. Z tohto dôvodu dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu aj v súvislosti s dovolacím dôvodom § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, a to podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia neposudzoval a ani posudzovať nemohol.

11. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.